

en ik nam me voor al mijn liefde in te zetten voor de zaak ervan.

Welke affaires maakten wij rond het tweejaarlijkse 'recital' van onze school! Dat was even participeren aan het glamoureuze statuut van ballerina. Tijdens die recitals ontplooidde zich in de loges van de stadsschouwburg een broeierige meisjesactiviteit. Tonnen lak en gel verdwenen in onze haren, om die dot zo mogelijk nog strakker te maken. Wenkbrauwen werden bijgetekend, ogen dik in de verf gezet ('want vanuit de zaal zie je daar bijna niks meer van'). En dan was er de delicate zaak van het okselscheren. Die verdiende uitgebreide aandacht. Ik wist niet eens dat ik okselhaar had – je zag het nauwelijks staan –, tot de juf me bij de generale repetitie vanuit de coulissen toeschreeuwde: 'Clara, morgen is dat okselhaar eraf!!!'

Ik dus – met nog steeds geëpileerde leden – naar de première van het Koninklijk Ballet. Maar

wat bleek? De voorstelling schokte me totaal. De pointes, de perfecte posities, de hoge benen, die schitterende..., het zei me allemaal niets meer. Of liever: ik vond het wel erg knap gedaan, maar dat verschaft me geen genot, geen extase meer. Het was zo... zielloos. Zielloos? Wat was er met mij aan de hand? Waar was mijn droom, mijn ideaal, mijn liefde? Kon het dat mijn artistieke opvoeding, mijn jeugd en kindertijd, in enkele jaren stilletjes waren ontroond door heel andere premissen, zozeer zelfs dat ik plots het gevoel had van 'mezelf' (*whoever*) te zijn vervreemd? Moest wel. Want 'zielloos', dat paste zo bij die 'hedendaagse' bril, die overal niets dan zogenaamde zelfexpressie (of de onmogelijkheid daarvan) wilde zien.

Bekomen van de klap, begon ik in te zien wat mijn *never ending story*, of beter *never ending fight* zou worden – eentje waarmee wellicht elke recensent te kampen heeft: hoe be-

wust te blijven van de onbewuste mentale processen die je blik bijstellen. Vroeger bestond mijn dansereld uit academisch ballet; de bakens ervan waren de klassieke premissen. Een buiten was er niet. Maar wat niet bestond, groeide toch, en heeft nu een min of meer dominante positie ingenomen. Of hoe monsters echt bestaan. Het monster van de twijfel zorgt er intussen voor dat ik nog steeds niet weet of de poort van de balletschool – om met Vergilius te spreken – nu van hoorn of van ivoor was, of zij toegang gaf tot waarheid of bedrog. In ieder geval kan de juf het me niet meer vertellen. Zij is met pensioen.

just before

In november brengt Rosas *Just before*, de succesvoorstelling uit 1997, terug in de Munt.

Anne Teresa en Jolente De Keersmaeker verweven op indringende wijze muziek, tekst en beweging.

Naast de eerste twee bewegingen van *Drumming* van Steve Reich worden composities van Magnus Lindberg, Thierry De Mey, John Cage, Pierre Bartholomé, Iannis Xenakis en Claude Debussy met brio door het Ictus ensemble live vertolkt.

De 12 dansers van Rosas geven zich in nauwe samspraak met de muziek totaal over aan woorden, beweging en stilte.

Het gaat hier immers om niets minder dan een poging om lood in goud te veranderen: om een heerlijk fresco te bouwen uit de brokstukken van een verwarde en ondoorgrondelijke wereld.
De Standaard, 14/11/1997

Rosas

<http://www.rosas.be>

DE MUNT: 4, 5, 6 en 7 november 1999, 20 uur

info en plaatsbespreking: tel.: 070/233 939. Tickets ook te koop bij FNAC

choreografie en regie: Anne Teresa De Keersmaeker i.s.m. Jolente De Keersmaeker;
muziekuitvoering: Ictus; kostuums: Dries Van Noten; decor en licht: Jan Versweyveld;
productie: Rosas & De Munt; coproductie: Théâtre de la Ville.
met de steun van: TV Brussel, Télé Bruxelles

DE MUNT
LA MONNAIE